

Megemlékezés 1956. október 23.-áról

1956-ról megemlékezni
nem nehéz nekem –
mert akkor még Szegeden
egyetemista-diákként –
fiatalon – 25 évesen –
az eseményeket merészen,
igen boldogan, magam is átéltem...
Majd a következő években –
amikor '56-ról halkabban beszéltem –
megjelent az Ég Ura –
karját felém nyújtotta –
s október 23-át ismét megáldotta,
mert 1967-ben e napon
született Beatrix lányom.
Ez év – 2006. – most újra erőt ad,
hogy ötven év elteltével
még élve átéljem az 1956.
októberi napokat
és idézhetem
– még mindig élő gondolataimat,
melyek így hangzanak:

Az emberré válás feltételei:
kétlábos állás, járás-
a felegyenesedés és a beszéd-
Hogy meg is értsük egymást:
egy nyelven kell beszélnünk.
Hogy most mi értjük egymás szavát,
meg kellett tanulnunk beszélni,
egy nyelven beszélni: magyarul beszélni!
A magyar nyelvet megtanultuk:
édesanyánktól, édesapánktól, a szüleinktől, idősebb
testvéreinktől, tanítóinktól.
Így lettünk az egy – nyelvet beszélők,
A magyar nyelvet beszélők, nagy
Családjának tagjai: mi is magyarok.
Hogy igazán magyarok lehessünk:
Az egész lényünk: a szívünk,
Az értelmünk legyen azzá.
De ehhez meg kell ismernünk,
Tanulnunk magyarságunkat, múltunkat.
A dicső napokat ismernünk,
Azokat felidézve, ünnepelnünk kell!
Az idősebb magyar embernek kötelessége
Ismertetni, példamutatóan megemlékezni
És ünnepelni a dicső napokat.

Ilyenek:
Amikor Hazát talált a magyar Európában
(ahová nem most megyünk, már több mint
ezer éve ott vagyunk),
mikor szabadságért harcolt 1848-1849-ben,
majd ezt tette 1956. októberében.
1956. október 23-án a Kárpát-medencében
élő nép felegyenesedni kívánt, saját
lábán állni és egyedül járni –
és magyarul beszélni, hogy értse egymást.
E napot elfeledni nem szabad, erről
Beszélni kell és meg kell ünnepelni.
Emlékezni kell arra a harcra, ahogyan
Kívánta és harcolt érte: a SZABADSÁG
Mámorítóan édes érzése és birtoklására.
Visszaemlékezve 1956. októberének napjaira,
Talán egyik legszentebb emlékem,
Hogy egységes tudott lenni a magyar nép,
A fiatalok élén jártak, munkások
Csatlakoztak, parasztok támogatást adtak.
Ez volt akkor magyarnak lenni:
Harcolni a szabadságért, harcolni,
Megtartani azt, harcolni a jogokért, melyek
Biztosítják a szabadságot.
És a dicső múlt ismerete, annak
Szellemében élve tesz ma is igazán magyarrá!
A világban a magyart néhány nem könnyű,
De annál felemelőbbé tette, teszi igazán
Megbecsültté – ezek a következők:
A szabadság iránti vágyunk
És azért tenni-harcolni akarásunk,
Ha egységesek tudunk lenni,
A tudásunk, a kimeríthetetlen magyar
Szellemi tőke és nem utolsó sorban
A magyar nép munkaszeretete.
Kívánom – amikor 1956. októberére emlékezünk –:
Éljünk is annak szellemében, legyünk egy
Nyelven beszélő magyarok, értsük egymást
És álljunk szilárdan, egyenes gerinccel.
Tudásunkkal és munkánkkal járuljunk hozzá,
Hogy a magyar név minél fényesebben ragyogjon e földtekén!
Végezetül, néma főhajtással tisztelegve
Emlékezzünk mindazokra, akik életüket
Áldozták az '56-os eszméért!

*Dr. Kajáry László
Nyugdíjas, Alsónémedi volt háziorvos-szakfőorvosa*

ÜDV NÉKED, IFJÚSÁG!

Üdv néked, ifjúság, üdvözlégy magyar nép!
Ki lángban és vérben születél meg újra
Három nagy éjszakán vad ágyúdörgésben!
Melyik nép írta fel mostanában nevéd
Így, hogy aranyat adott kezébe Isten ujja?
S mely nép beszélt így az ön maga nevében
Mint angyal, mikor a harsonáját fújja?
Bús igájának fájára írja hát,
S mint annyiszor a megsárgult ezer évben
Vérrel és vassal tanítja zsarnokát.

*Sinka István
1956. október 26.*

